

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(II.rendű alperes címe) felperesnek dr. ... jogtanács által képviselt ... I. rendű, a személyesen eljár II.rendű alperes neve... (II.rendű alperes címe) II. rendű, a személyesen eljár III.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. február 6. napján meghozott 9.G.40.883/2015/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 2017. február 6. napján kelt 9.G.40.883/2015/16. számú ítéletével a felperes keresetét – melyben zálogkötelezettként kérte az I. rendű alperessel 2006. július 20-án megkötött, ingatlan jelzálogjoggal biztosított ingatlan felújítási kölcsönszerződés 1.1., 1.3., 2.2. pontjai tisztességtelensége miatt a szerződés részleges érvénytelensége megállapítását az 1959. IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, valamint a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet) 1. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján – elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 30.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 36.000 forint le nem rótt eljárás illetéket.

A szerződés 1.1. pontja – mely szerint „Hitelező a jelen szerződésben meghatározott feltételekkel az Adós részére 37.300,- CHF azaz harminchétezer-háromszáz svájci frank kölcsönt (a továbbiakban: Kölcsön) nyújt, melynek forintban történő folyósítását- legfeljebb 6.000.000,- Ft, azaz hatmillió forint összeg erejéig – vállalja. Az Adós kötelezi magát a Kölcsön, és e szerződés szerinti járulékai megfizetésére.” – vonatkozásában kifejtette, hogy a Ptk. 205/A. § (1) bekezdése alapján nem általános szerződési feltétel, mert a felperes által sem vitatottan a hitelfeltevő igénye alapján került meghatározásra a kölcsönösszeg, így az nem tekinthető az I. rendű alperes által egyoldalúan

meghatározott feltételnek. Nem osztotta az elsőfokú bíróság a felperes azon álláspontját sem, hogy a szerződés 1.1. pontja egyoldalú módosítást tesz lehetővé az I. rendű alperes számára. A vitatott szerződési feltétel mindössze arra vezet, annak ellenére, hogy a felek között deviza alapú szerződés jött létre, az aláírása és a tényleges folyósítás közötti árfolyam változástól függetlenül a szerződésben meghatározott forint összeg kerüljön folyósításra. A kölcsön szerződésben meghatározott összegére kizárólag a devizaárfolyam változása lehet kihatással, amely a felektől független, ezért alaptalanul hivatkozott a felperes az I. rendű alperes egyoldalú szerződésmódosítási jogára, mindezért a vitatott feltétel a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján nem tisztességtelen.

Az 1.3. pont – mely szerint „A Kölcsönt a Hitelező valamennyi folyósítási feltétel teljesülését követő 10, azaz Tíz napon belül forintban folyósítja akként, hogy a Kölcsön Adós által igénybe vett devizaösszegét a Hitelező a folyósítás napjára az általa jegyzett folyósítási árfolyamon forintra váltja át és ezen forint ellenértéket utalja át Adós az ERSTE Bank Hungary Részvénytársaságnál vezetett 11991119-99688431 számú számlájára egy összegben, mely a folyósítást követő banki napon áll e számlán rendelkezésre.” – vonatkozásában az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, alaptalan felperes azon hivatkozása, hogy a vitatott feltétel a szerződés bármely feltételének értelmezésére az I. rendű alperest egyoldalúan jogosítaná vagy arra, hogy megállapítsa, szerződésszerű-e a teljesítése. Az 1.3. pont ugyanis mindössze időintervallumot határoz meg, amelyen belül az I. rendű alperesnek a kölcsönt folyósítania kell, azt hogy a folyósítás feltételei mikor következnek be, nem az I. rendű alperes állapítja meg, hanem a szerződésben rögzített, továbbá nem jogosult a szerződésszerű teljesítés egyoldalú megállapítására sem. Amennyiben a folyósítási feltételek beállnak, a meghatározott időintervallumban tehet eleget folyósítási kötelezettségének, amennyiben ez elmarad, akkor sem a teljesítés szerződésszerűsége egyoldalú megállapítására vonatkozó joggyakorlás merül fel, hanem azt kell vizsgálni, hogy szerződésszegést követett-e el. Önmagában az, hogy a szerződés teljesítésére nem egy konkrét időpont, hanem tíz napos intervallum került meghatározásra, nem tekinthető tisztességtelennek sem a ... (1) bekezdése, sem a Rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) pontja alapján.

A 2.2. pont – mely szerint „A jelzálogul lekötött valamennyi ingatlanfedezet legalább tűz és elemi kár kockázatokra, a biztosító által elfogadott biztosítási összeg erejéig, de legalább annak hitelbiztosítéki értéke összegéig, határozatlan időre vagyonbiztosítással biztosítva van. A vagyonbiztosításnak a Kölcsön és járulékai erejéig a Hitelezőt a biztosítási szolgáltatás kizárólagos jogosultjaként (engedményesként) kell feltüntetnie. Több engedményes esetén a biztosítási szolgáltatásra vonatkozó kielégítési sorrend a Hitelező szempontjából nem lehet hátrányosabb, mint a fedezetül szolgáló ingatlan tulajdoni lapja szerint a Hitelezőt megillető zálogjogi ranghely. Mindezt az Adós a Hitelezőnél a biztosítási kötvény, illetve ajánlat, és/vagy a biztosító, illetve az eljáró biztosítási bróker nyilatkozata bemutatásával köteles igazolni.” – vonatkozásában nem osztotta az elsőfokú bíróság a felperes azon álláspontját, hogy ezen kikötés tartozás hiányában is lehetővé teszi a biztosítási fedezet elvonását az adóstól. A 2.2. pont ugyanis a kölcsön és járulékai erejéig a biztosítási szolgáltatás kizárólagos jogosultjaként a hitelezőt nevesíti, mely biztosítási összeg a Ptk. 260. § (3) bekezdése értelmében a zálogtárgy helyébe lép, illetve a zálogfedezet kiegészítésére szolgál. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a kikötés megakadályozza a Ptk. 260. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak érvényesülését, ugyanis az Üzletszabályzat I.16.3.1. pontja alapján lehetősége van az adósnak arra, hogy a biztosítási összeget az ingatlanra fordítsa.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a megváltoztatását, keresetének történő helyadást, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 221. § (3) [helyesen (1)] bekezdésébe ütköző, mivel az indokolása formális, az érvénytelenségre vonatkozó felperesi hivatkozás tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással alátámasztottan nem tartalmazza, így érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

A szerződés 1.1. pontja vonatkozásában állította, hogy az egyedileg meg nem tárgyalt, általános

szerződési feltételnek minősül, hiszen előre megírt konstrukciójú kölcsönösszeg meghatározást tartalmaz. A Kúria 2/2014. Polgári jogegységi határozatába ütközően kizárja a kedvező feltételváltozás fogyasztó javára történő érvényesülését, azaz a szimmetria elvébe ütközik. Amennyiben ugyanis a forint árfolyama hirtelen pár napra a szerződéskötés és folyósítás időpontja között gyengülne, akkor egységnyi CHF összegért sokkal több forint összeget kellene utalnia az I. rendű alperesnek, majd amikor az árfolyam normalizálódik, jóval kevesebb összeggel tartozna az adós. A folyósítás után az adós részére felmerült kockázatot az I. rendű alperes viszont nem zárja ki azzal, hogy az adós legfeljebb adott forint összeget köteles visszafizetni. Álláspontja szerint megállapítható az is, hogy a vitatott feltétel a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény g) pontja értelmében egyoldalú szerződésmódosítási jogként tisztességtelen, továbbá az 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 210. § (3) bekezdésébe ütközik, mivel utóbbi jogszabályi rendelkezés szerint az ügyfél számára kedvezőtlenül kizárólag kamatot, díjat vagy költséget lehet egyoldalúan módosítani, egyéb feltételt nem. Tekintve, hogy az 1.1. pontban írt CHF összeg nem a tényleges kölcsönösszeg, hanem csak tájékoztató jelleggel rögzített, és azt egy későbbi időpontban, a folyósítás napján alkalmazott számla konverziós devizavételi árfolyam alapján határozzák meg, legfeljebb 6.000.000 forint összeg konvertálása alapján, ez a kikötött kölcsönösszeg módosításának a lehetőségét biztosítja az I. rendű alperes számára. A 6/2013. Polgári jogegységi határozat I.2. pontja szerint a kölcsön összege devizában és forintban is meghatározható, nem szükséges, hogy a szerződés a kölcsön összegét a kiadó és a befizető pénznemben is tartalmazza, sőt az sem szükséges, hogy az összeg tételesen szerepeljen a szerződésben. Az 1.1. pont látszólag szabályosan meghatározza a kölcsön összeget CHF-ban, azonban az ezt követő rendelkezések által az már nem lesz egyértelmű. A kikötés tartalmaz ugyanis maximális forint összeget (finanszírozási igény 6.000.000 forint) és a szerződés értelmében legfeljebb ezen meghatározott forintnak megfelelő deviza összeget folyósítja az I. rendű alperes (folyósítási limit). A kölcsön teljes összege a folyósítási limit miatt nem kerül ténylegesen folyósításra, az igénybe nem vett résszel a kölcsön összege az I. rendű alperes egyoldalú szerződésmódosítása által lecsökken. A kölcsön összege a szerződés tárgya, azonban csak a folyósítás napján lesz meghatározott az I. rendű alperesi egyoldalú szerződésmódosítás által. A CHF erősödése esetén a forintban meghatározott teljes összeget az I. rendű alperes folyósítani tudja, ebben az esetben viszont a CHF összege kisebb lesz (az I. rendű alperes tehát módosítja a CHF összeget, mint szerződési feltételt), ellenkező esetben viszont a CHF HUF-hoz képesti gyengülése esetén az I. rendű alperes a maximális CHF folyósítása esetén is a forint összegben kisebb összeget folyósít (azaz egyoldalúan módosítja a kölcsönösszeget), ebből következik, hogy mind a CHF, mind a HUF összegnél folyósítási limit van és a kölcsönösszeg utólagos szerződésmódosítással kerül meghatározásra, mely a rHpt. 210. § (3) bekezdésébe ütközik. Azon körülmény, hogy a kölcsönszerződés 1.3. pontja nem jelöl meg folyósítási időpontot, csupán időintervallumot, ugyancsak azt eredményezi, hogy nincs a kölcsönösszeg előre meghatározva. A folyósítási időpont kiválasztása olyan egyoldalú hatalmassága az I. rendű alperesnek, amely kontroll nélküli banki önkényt eredményez, ugyanis kizárólagosan jogosult eldönteni, hogy a tíz napos időintervallumon belül mikor történik a folyósítás. A szerződés megkötése és a folyósítás elválik egymástól, amennyiben valamennyi folyósítási feltétel bekövetkezik, tíz napon belül az I. rendű alperes szabadon dönti el, hogy mikor tesz eleget folyósítási kötelezettségének. Mindebből az következik, hogy az adós mint fogyasztó, nincs abban a reális helyzetben, hogy a kölcsönösszeget előre felmérje, nem lehet ugyanis tudni, hogy a jövőben bizonytalanul bekövetkező folyósítási időpontban milyen lesz a vételi árfolyam, a folyósítási időpont fogja a szerződéses kölcsönösszeget meghatározni. Az I. rendű alperes arra helyesen hivatkozik, hogy a kölcsönösszeg a folyósítási értesítő megküldésével meghatározható, utóbbi viszont az egyoldalú cselekménye, ez is azt támasztja alá, hogy a kölcsönösszeg nincs mindkét fél által aláírt szerződésben rögzítve, a meghatározása banki hatalmasság, mely a felek közötti jogok és egyensúly arányát a felperes hátrányára megbontja, így tisztességtelensége folytán semmisnek minősül.

A kölcsönszerződés 2.2. pontja vonatkozásában változatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy tartozás hiányában is lehetősége van az I. rendű alperesnek a biztosítási összeg elvonására, megakadályozza a kikötés a Ptk. 260. § (2) és (3) bekezdésének az érvényesülését, ugyanis nem áll módjában a biztosítási összeget a zálogtárgy helyreállítására fordítani. Az I. rendű alperes azon törekvése, hogy kizárólagos kedvezményezettje legyen a biztosítási összegnek és azt a felperesi lakásingatlan helyreállítása helyett a kölcsön törlesztésére fordítsa, egyensúlytalan és a jóhiszeműség követelményével ellentétben álló.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, a fellebbezésben előadottak szó szerint megegyeznek a kereseti kérelemben kifejtettekkel, melyet az elsőfokú bíróság – indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget téve – már elbírált, helyesen vonva le következtetést az érvénytelenségre hivatkozás alaptalanságára. Az 1.1. pont vonatkozásában helytállóan rögzített az ítéletben, hogy a támadott rendelkezés alapján az I. rendű alperes nem jogosult egyoldalú szerződésmódosításra. A vitatott pont a kölcsönszerződés fő tárgyát, a kölcsön összegét tartalmazza, amely a felperes kérelmének megfelelően került megállapításra devizában, és akként, hogy az igényeinek megfelelő összeg forintban folyósítható legyen. Az 1.3. pont sem tisztességtelen, az ítélet helyesen rögzíti, hogy egyrészt a támadott rendelkezés nem tartalmaz olyan kikötést, amely a teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására jogosítana; másrészt, hogy a folyósítás időpontja nem tisztességtelenül került megállapításra. A 2.2 pont vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a szerződés részévé vált Üzletszabályzat I.16.3.1. pontja értelmében a vagyonszerzés körében a Ptk. rendelkezéseinek megfelelően részletesen és nem tisztességtelenül rögzített a káreseménykor, biztosító által fizetett összeg sorsa.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabálysértés nélkül meghozott ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és helytálló az abból a kereset alaptalanságára levont jogi következtetése is.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének – a határozat valamennyi kötelező tartalmi elemére kitérően – maradéktalanul eleget tett, egyfelől az okirati bizonyítékokra utalással megállapítást nyert az eseménytörténeti tényállás – rögzített a keresettel érintett szerződéskötés és annak vitatott szerződéses rendelkezései – másfelől a pertörténeti tényállás – rögzített a kereset és az ellenkérelem – a jogi indokolás pedig tartalmazza a kereset elutasításának konkrét okait, az alkalmazott jogszabályi rendelkezések megjelölését, szükség szerinti értelmezését, ezért nincs indokolási hiányosság, nincs alapja az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére irányuló kérelemnek.

Az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem sem alapos, a Fővárosi Ítéletábrta az alábbi, részben eltérő indokolással osztotta az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntését.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli szerződés ingatlanfelújítási – deviza alapú – kölcsönszerződés, ezen túlmenően rámutat a Fővárosi Ítéletábrta arra, hogy a kölcsön dologi biztosítékára vonatkozó egyidejű megállapodás eredményeként jelzálogszerződéssel egyes jogviszony jött létre, felperes nem a kölcsön, hanem a jelzálogügyletben szerződő fél, jelzálogkötelezettként alanya a szerződésnek, a jogvita elbírálása során pedig ezen szerződéses felállásból kellett kiindulni.

Az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést arra, hogy a szerződés dologi biztosítékot érintő 2.2. pontja tisztességtelenségének a megállapítására irányuló kereseti kérelem elutasításának volt helye.

A perbeli szerződés megkötésekor hatályos ... (5) bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel, illetve fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel tisztességtelensége kizárt, ha azt jogszabály állapítja meg vagy jogszabály előírásainak megfelelően határozzák meg. Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy fennáll-e ezen korlátozás, azaz a keresettel vitatott rendelkezés kógens vagy diszpozitív jogi szabályozásnak megfeleltethető-e.

A perbeli jelzálogra vonatkozó megállapodással a szerződő felek a felperes, a II. és a III. rendű alperes tulajdonában álló ingatlanra zálogjog alapítását célozták; a zálogjogra vonatkozó szabályozás a Ptk. 251-268. §-ában rögzített. A Ptk. 261. § (1) és (2) bekezdése – összhangban azzal, hogy a zálogkötelezettet terhelő dologi jogi kötelezettség a zálogtárggyal való helytállási kötelezettség – a zálogtárgy épségének a megőrzését írja elő és arra az esetre, ha a zálogtárgy állagának a romlása a követelés kielégítését veszélyezteti, a zálogjogosultat feljogosítja, hogy megfelelő határidő biztosítása mellett a zálogtárgy helyreállítását vagy a veszélyeztetés mértékének megfelelő biztosíték adását követelje, melyek teljesítésének az elmaradása a kielégítési joga megnyíltát eredményezi.

A jelzálog biztosítéki funkciójára és a fedezetfenntartási kötelezettségre tekintettel a fenti jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló, indokolt elvárása az I. rendű alperesnek az, hogy a jelzálog tárgyának épsége megőrzésére vagyonbiztosítási szerződés megkötésére és a vagyonbiztosítási szolgáltatás kedvezményezettjekénti elfogadására kerüljön sor, továbbá indokolt az is, hogy ezen feltételek teljesüléséhez kösse a kölcsön folyósítását.

Iratellenes a felperes azon fellebbezési előadása, hogy az I. rendű alperes kedvezményezettként a biztosítási szolgáltatást tartozás hiányában is felhasználhatja az adóssal szembeni még le nem járt követelése kiegyenlítésére, illetve a Ptk. 260. § (3) bekezdésébe ütközően jogában áll megakadályozni annak a zálogtárgy helyreállítására fordítását, ezen jogosultságok egyike sem következik ugyanis a szerződés 2.2. pontjának Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezéséből. A zálogtárgy helyreállításának a megakadályozását célzó jelleg felperesi állításának a tévessége alátámasztására helytállón hívta fel az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes Lakossági Hitelezési Üzletszabályzatának I.16.3.1. pontjában foglaltakat, mely szerint a vagyonbiztosítási kéreseményre a biztosító által teljesítendő kártérítés összegével – amennyiben az az I. rendű alperes hirdetményében meghatározott maximális összeget nem haladja meg – a zálogkötelezett külön hozzájárulás nélkül jogosult rendelkezni, de annak összegét köteles a zálogtárgy helyreállítására fordítani; amennyiben a kártérítés a hirdetményben rögzített mértéket meghaladja, úgy a pénzösszeg a zálogtárgy helyébe lép, illetve a zálogfedezet kiegészítésére szolgál és a kifizetése kizárólag és közvetlenül az I. rendű alpereshez történhet. Ezen összeg helyreállításra történő kifizetését az I. rendű alperes – amennyiben ennek feltételei fennállnak és a felek másként nem állapodnak meg – kizárólag utólag, a szükséges munkálatok elvégzését igazoló okmányok bemutatását követően utalja át.

A Ptk. 260. § (3) bekezdésében foglaltakkal teljes egészében összhangban áll az, hogy a biztosítási szolgáltatás kezdeményezettjeként az I. rendű alperes a részére kifizetett vagyonbiztosítási kártérítést akkor bocsátja a zálogkötelezett rendelkezésére, ha abból az ingatlan helyreállítási költségét igazoltan fedezte, ez a törvényileg elismert fedezetfenntartási igényéből következő jogosultság. A Ptk. 260. § (3) bekezdése zálogjogosulti érdekvédelmi szabályként a zálogtárgy

szurrogátumának a sorsát rendezi, emellett amennyiben az I. rendű alperes a biztosítási szolgáltatásként kapott összeget nem engedné helyreállításra fordítani, hanem az adós hátralékos tartozására számolná el, akkor ezen felhasználással – a jelzálogügyletre is kihatóan – arányosan csökkenne vagy akár megszűnhetne az adóst terhelő fizetési kötelezettség.

Mindebből következően a 2.2. pont tisztességtelensége – a jogszabályi megfelelése folytán – a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel kizárt, így érdemben nem tévedett az elsőfokú bíróság az ezen kikötésre vonatkozó kereseti kérelem elutasításakor.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezési érvelését az 1.1., 1.3. pont tekintetében előterjesztett kereset elutasításának a tévességére vonatkozóan sem, azonban a döntés az alábbi eltérő indokkal helytálló.

A korábban már kifejtettek szerint felperes zálogkötelezettként a jelzálogügylet alanya, a kölcsönjogviszonyban nem szerződő, hanem harmadik fél, így a jogvitában fennálló érdekeltsége a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján vizsgálendő.

A Pp. 3. § (1) bekezdése általános szabálykénti alkalmazása körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint a jogi érdekeltséget a bíróságnak hivatalból kell tisztáznia, annak igazolatlansága esetén a kereset érdemi, ítélettel történő elutasításának van helye.

Jogi érdekeltség akkor állapítható meg, ha az igényvel fellépő jogait, kötelezettségeit az általa érvényesített követelés perbeli elbírálása, a jogvita minkénti eldöntése közvetlenül érinti, aki a kérelmezett döntés következtében jogot szerez vagy kötelezettségtől szabadul.

A fentiekben túlmenően speciális, hogy a fogyasztói szerződéses feltétel Ptk. 209. § (1) bekezdése szerinti tisztességtelenségének a megítélése körültekintő mérlegelést igényel, a szerződés tartalmi kontrollja során a szerződő felek érdekei a meghatározóak, a kérdéses feltétel ugyanis annak folytán tisztességtelen, hogy az azt alkalmazó fél a vele szerződő fél hátrányára állapítja azt meg, mely jogvédelmet tesz szükségessé. A szerződő feleken kívüli harmadik személy részéről – ekként minősül tehát a zálogkötelezett felperes – tisztességtelenségre alapított semmisségi kereset előterjesztéséhez – jogszabályi felhatalmazás hiányában – védendő jogi érdeket kell igazolni, utóbbi pedig akkor áll fenn, ha a sikeres perlés eredményként jogot szerez, kötelezettségtől szabadul vagy ezek közvetlen lehetősége nyílik meg a számára.

A szerződés 1.1. pontja a nyújtandó kölcsön összegét, az 1.3. pontja a folyósítási kötelezettség időintervallumát rögzíti, ezek tisztességtelenség miatti semmissége nem eredményezne a felperes számára sem jogszerzést, sem kötelezettség alóli szabadulást, így arra vonható le következtetés, hogy nincs keresetösségi joga, mely a kölcsönügyletthez kapcsolódó keresete szükségképpen elutasítására vezet, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolásából mellőzi az érdemi elbírálás körében tett megállapításokat.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására, illetve érdemben eltérő jogi következtetésre nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fentiekben részletezettek szerint részben módosított indokolással – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes másodfokú perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján mérlegeléssel meghatározott 10.000 forint jogi képviseleti munkadíjból áll, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 48.000

forint jogorvoslati illeték Magyar Állam javára történő megfizetésére.

Budapest, 2018. március 6.

. Kurucz Zsuzsánna s.k.  
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.  
előadó bíró

Dr. Felker László s.k.  
bíró